

sætter deres Gerning, afhængig af, at de syge fjernes fra de Forhold, som gør vedkommende smittefarlig. Medens man, naar Sygdommen er taget under offentlig Behandling, altid ved at indlægge de syge i dertil egnede Lokaler, kan, saa vidt gør ligt, forkorte den Tid, hvori Husbeboerne maa afholdes fra Arbejde, eller Mejerierne m. v. maa holdes lukkede, saa stiller Forholdet sig noget anderledes, naar Sygdommen ikke er under offentlig Behandling, idet Indlæggelse til vederlagsfri Behandling kun kan ske frivillig, og de paagældende saaledes ved at beholde de syge i Hjemmene i betydelig Grad kan forlænge den Tid, hvor enten vedkommende holdes borte fra Arbejde, eller Mejerierne og lignende holdes ude af Drift, alt mod fuld Erstatning.

Hygiejnisk Betydning faar denne Bestemmelse derved, at den virker som en stærk Opfordring til snarest at faa de syge isolerede, hvilket har særlig Betydning for Mejerier og lignende. Man er imidlertid ikke blind for, at de Personer, der ved saadanne Foranstaltninger kan have Krav paa Erstatning, kan være ganske uden Indfyldelse paa den syges Indlæggelse paa Epidemihus, og i saa Fald bør Erstatningen formentlig ubetinget udbetales; man har imidlertid ment med Bestemmelsen „at Ydelsen kan gøres afhængig af o. s. v.“ at aabne al fornøden Adgang til at gøre Undtagelser for alle deres Vedkommende, der er uden Skyld i, at den syge ikke fjernes.

Om det nye 3die Stykke bemærkes, at det fra forskellige Lægers Side er blevet anbefalet, at Fnat skulde være Genstand for vederlagsfri Behandling, for at man mulig kunde faa Bugt med denne Sygdom. Om end en saadan Foranstaltning maatte kunne anses for formaalstjenlig, har man ikke villet fremsætte Forslag derom, idet der i de senere Aar er anmeldt op mod 10,000 Tilfælde aarlig, jfr. Bilag 2; med gennemsnitlig 4 Dages Sygehusophold for hver vilde dette andrage en Udgift af ca. 100,000 Kroner aarlig for det offentlige, muligvis endog mere, idet antageligvis ikke alle Tilfælde af Fnat er anmeldte, og mange end ikke har søgt Læge. Derimod maa man anbefale, at der kan ydes Desinfektion paa offentlig Bekostning efter Tilfælde af denne Sygdom, idet Virkningen af den gennemgaaede Behandling ofte bliver ophævet derved, at de paagældendes Linned og Sengetøj ikke bliver desinficeret i tilstrækkelig Udstrækning.

Til § 27.

I 1ste Stykke, der svarer til Lovens § 23, 4de Stykke, men er omredigeret, fordi det sidste Punktum er flyttet til Forslagets § 21, er der foreslaaet aabnet Epidemikommissionen en Adgang til at bestemme, at ogsaa Børn fra Hjem, hvor der forekommer andre smitsomme Sygdomme, skal holdes borte fra Skolen. En saadan Bestemmelse maa anses som særlig anbefalelsesværdig; man tænke f. Eks. paa en ellers godartet Sygdom som Angina, der i Eftersommeren 1911 optraadte med usædvanlig Ondartethed i Københavns Omegn, eller paa Mæslinger eller Kighoste.

2det Stykke er derimod helt nyt. Det første og andet Punktum tilsigter at regulere det i Bemærkningerne til § 22 omhandlede Forhold, for saa vidt angaar de specielt nævnte, smitsomme Sygdomme, naar de ikke er under offentlig Behandling. Bestemmelsen i 3die Punktum vil bemyndige Kommissionen til, i det deri nævnte særlige Tilfælde, at foretage en saadan Tvangsindlæggelse, som ellers kun kan finde Sted, naar Sygdommen er under offentlig Behandling. Grunden hertil er, at i modsat Fald vil et saadant enkelt Sygdomstilfælde kunne medføre, at en Skole maa være lukket i Maaneder, hvilket samfundsmæssigt set synes saa uøkonomisk, at Bestemmelsen formentlig vil findes rimelig. Udgifterne foreslaas afholdte som ved frivillig Indlæggelse til vederlagsfri Behandling efter § 28.

Til § 28.

Oprindelsen til de nu i Lovens § 2, 6te og 7de Stykke, indeholdte Regler om vederlagsfri Behandling er Bestemmelsen i § 2, sidste Stykke, i Loven af 1888, der siger, at naar der af kommunale Bestyrelser vedtages Regulativer, hvorefter Personer, som angribes af visse nærmere bestemte smitsomme Sygdomme, straks ved Sygdommens Udbrud efter en Læges Begæring kan indlægges til vederlagsfri Behandling paa de almindelige Sygehuse, refunderer Statskassen vedkommende kommunale Kasse de tre Fjerdedele.

Denne og de senere tilsvarende Bestemmelser, der har kostet Staten betydelige Summer — som opgjort i Bilag 3 i Finansaaret 1910—11 alene tre Fjerdedele af 1,011,031 Kr. 14 Øre eller ca. 758,275 Kr. —, har været af megen Betydning for Epidemibekæmpelsen ved at bevæge de syge til at lade sig indlægge paa Sygehus og derved begrænse Smittemuligheden i høj Grad.